

Mehdî-i Âl-i Resul ve şahs-ı mânevî

“O has Nurcuların ellerinde bir hakikat var. Fakat iki cihette bir tâbir ve tevil lâzım.”¹ Bediüzzaman Hazretleri o has Nurcuların ellerinde bir hakikat ve hüccetin var olduğunu kabul ediyor.

Ancak iki cihetten tâbir ve tevil lâzım geldiğini söylüyor. Çünkü zaman âhîr zamân ve bu âhîr zamân asrının hem şartları, hem de mâhiyeti ve mücâhede metodu farklıdır. Zaman şahıs zamanı değil, şahs-ı mânevî zamanıdır. İşte buna binâen Bediüzzaman bu vecihleri ve meselenin âdetullah cihetlerini de nazarlara sunmak için iki cihetten îzâhlar yapmaktadır.

“Birincisi: Çok defa mektuplarımda işaret ettiğim gibi, Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsinin üç vazifesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cemiyeti ve seyyidler cemâati yapacağını rahmet-i İlâhiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazifesi olacak:”²

Buraya göre sıralama gayet net ve açıktır. Şöyle ki; 1. Mehdî-i Âl-i Resul var. 2. Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâati var. 3. Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsi var. 4. Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsinin üç vazifesi var.

Şimdi burada anlaşılmayan bir mesele yoktur. Bediüzzaman “Hayır kardeşim, sizin elinizde bir hakikat ve hüccet falan yok.” diyemez miydi? Hem bu üç vazîfeyi bizden sonra büyük Mehdî gelecek 3 ve hayata tatbik edecek diyemez miydi? Üstad bu cümleleri kurmaktan aciz miydi? Yoksa Bediüzzaman’ın iki cihetle îzah etmek istedikleri sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibhamın bir gereği olmasın? Evet, bizce aynen öyledir. Çünkü ahîr zaman hadisatı perdeli ve mübhem olmayı zarurî kılar.

Şimdi biz esâs iltibâs edilen ve anlamakta zorlanılan bir yere temas ederek konuya devam edelim. “Hazret-i Mehdînin, o vazîfesini bizzat kendisi görmeye vakit ve hal müsaade edemez.”⁴

Bizler yukarıda da okuduğumuz gibi gördük ki Bediüzzaman, iman, hayat ve şeriat olan üç vazîfeyi “Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsine” verdi. Şimdi bu tespitten sonra tekrar bir şahıs beklemek ve ümmeti Mehdi beklentisine sokmak Risâle-i Nur’a göre uygun düşmüyor. Ancak Bediüzzaman burada bir ayrıntıya temâs ediyor ve Hz. Mehdî’nin bizzat kendisinin bu üç vazîfeyi birden hayata ve dünyaya tatbik etmesine cârî olan âdetullah kânûnları cihetinden muvafık olamayacağını ve O’nun ömrünün de bu vazîfelere kifâyet etmeyeceğini belirtiyor. Başka bir eserinde konuya şöyle bir izah getiriyor: “Fakat, şimdiki umumun nazarında ve hal-i âlem ilcaatında en mühim mesele hayat ve şeriat görüldüğünden, o zât şimdi olsa da, üç meseleyi birden umum rû-yi zeminde vaziyetlerini değiştirmek, nev-i beşerdeki câri olan âdetullahı muvafık gelmediğinden, herhalde en âzam meseleyi esas yapıp, öteki meseleleri esas yapmayacak; tâ ki iman hizmeti safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında, o hizmet başka maksatlara âlet olmadığı tahakkuk etsin.”⁵

Üç vazife olan iman, hayat ve şariati bir tek şahsın hayata tatbik etmesini beklemek ve bu vazifeleri bir şahsa bırakmak, sırr-ı teklife ve sırr-ı imtihana münafi olduğu gibi, nev-i beşerde câri olan âdetullaha da muvafık düşmez. O halde “Hazret-i Mehdînin, o vazîfesini bizzat kendisi görmeye vakit ve hal müsaade edemez”in hakikati şöyledir: “Tevfik isterseniz, kavanin-i âdetullaha tevfik-i hareket ediniz. Yoksa; tevfigsizlik ile cevab-ı red alacaksınız.”⁶ Bu düstur bizi bu meselede kavanin-i âdetullaha uymaya mecbu ediyor. Hem, şariat-i fitriye-i kübrâ olan nizam-ı fitrata ve kavânin-i âdetullaha zıt hareket etmemek gerekir. Zaten Mehdînin bütün işleri harika olsa, üç vazifeyi birden hayata tatbik etmesi şu dünyadaki hikmet-i ilâhiyeye ve kavânin-i âdetullaha muhalif düşer. Öyleyse iman, hayat ve şariat olarak formüle edilen üç vazifeyi Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsi yapacaktır ve yapıyor.

Meseleyi kısaca toparlayacak olursak: Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsinin iman, hayat ve şariat olmak üzere üç devresi ve vazifesi bulunmaktadır. Çabuk kıyamet kopmaz, beşer bütün bütün aklını kaybetmez ve yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cemiyeti ve seyyidler cemâatinin yapacağı ifade ediliyor. Bu hâl ve vaziyet ise hem kavanin-i âdetullaha, hem hal-i âlem ilcaatına, hem de nev-i beşerdeki câri olan âdetullaha muvafık düşer.

Bediüzzaman; iman, hayat ve şariat olarak sıraladığı bu üç fitrî vazifeden birincisi ve en önemlisinin imanları muhafaza etmek ve kurtarmak olduğunu beyan ediyor. Çünkü ahirzamanda fen ve felsefenin tasallutu, maddecilik ve tabiatçılık taununun; yani maddeperest ve tabiatperest fikr-i küfrisinin inkâr-ı ulûhiyet cihetinde yaygınlaşmasıyla imanlar tehlikeye düşmüştür.

Bu vazife o kadar önemlidir ki, hem dünyayı, hem her şeyi terk etmeyi, hem de çok zaman tetkikatla meşguliyeti mecbur kılıyor. Onun için de bu vazifeyi bütünüyle bizzat Hz. Mehdî'nin tek başına yapmasına ne vakit ve ne de o günkü mukteza-i hâl müsaade etmez. Hz. Mehdî, bu vazifeyi ihlas, sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım talebeleriyle birlikte yapacaktır. Bediüzzaman, bu talebelerin her ne kadar az da olsalar, mânen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli olduklarını söyler.

Dipnotlar:

1- Emirdağ Lâhikası, s. 455, 56.

2- Emirdağ Lâhikası, s. 455, 56.

3- Bediüzzaman Risale-i Nur'un hiçbir yerinde bizden veya benden sora bir zat gelecek demiyor. “Sonra gelecek O zat” ifadesini kullanıyor ki; bu ifade asırlardır selef ulemasının ve ümmetin sonra geleceği beklenen veya asırlardır muntazır kalınan O zat (Hz. Mehdî) için kullanılmıştır. Burada da sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibham yine devrede görülüyor.

4- Emirdağ Lâhikası, 2006, s: 455,56,

5- Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 82.

6- Eski Said Dönemi Eserleri, s. 56.